

[Jørgen Jørgensen.]

var jo ikke Formaalet, at vi skulde fremme den Udvikling, at de duelige og dygtige Landmænd skulde gaa fra deres Ejendomme. Formaalet var jo det modsatte, det, man vilde prøve, var, om man gennem en virkelig Lettelse af Rentebyrden var i Stand til at sikre de duelige Landmænd, at de kunde blive ved deres Bedrift.

Og naar Landbrugets Førsteprioriteter bliver sat ned til 4 pCt., naar man ved Bestemmelserne om Andenprioriteterne faar begrænset Renten til 4½, og man kan yde en Rentelettelse paa indtil 1 pCt., da vil det, med de Priser og den Produktionsstørrelse, vi har i dette Øjeblik, betyde, at den duelige Landmand kan blive ved sin Bedrift. Det var Formaalet, og den Ømhed over for Landmændene, at de skulde ikke have den Ydmygelse at gaa til Pengeinstitutterne og anmode om en Rentelettelse, den kan det ærede Medlem spare sig. Det trykker ingen Landmand at gaa til sit Pengeinstitut og sige: Maa jeg i Henhold til den vedtagne Lov faa min Rente nedskrevet med ½ pCt. Men det piner mange Landmænd, at man stadig skal gaa til prishævende Foranstaltninger for at opfylde det samme Formaal, og jeg tror ikke, at man ude i Befolkningen i Dag vil finde nogen som helst Sangbund for yderligere prishævende Foranstaltninger, naar man har Valget derimellem og saa en Rentesaenkning, som der her er Tale om.

Derfor siger jeg: Disse Ting hører nøje sammen. Og jeg bemærkede ogsaa med stor Tilfredshed, at Venstre ikke i Dag afviste Forhandling her; jeg maatte forstaa baade det ærede Medlem Hr. Clausager og det ærede Medlem Hr. Kyed paa den Maade, at man vilde forhandle om disse Ting. Jeg tror ogsaa, at der i Landbokredse vil være et stærkt Krav om, at der maa blive handlet paa dette Omraade, og at man over for Kapitalen, der staar i dansk Landbrug, ikke alene gennemfører en almindelig Konvertering, der ikke for den enkelte Ejendom bliver saa stor en Lettelse, at det vilde være tilstrækkeligt under de givne Forhold, men at man søger at gennemføre en Rentesaenkning, som betyder, at Landbruget med de nuværende Priser og den nuværende Produktion kan faa det til at gaa. Det er ogsaa i nøje Overensstemmelse med det Synspunkt, som Venstre gjorde sig til Talsmand for, da vi for knapt et Aar siden vedtog prishævende Foranstaltninger, og da Venstres Formand udtrykkeligt sagde: Slaar dette ikke til, hvis yderligere Foranstaltninger til Hjælp for Landbruget er nød-

vendige, saa maa vi gaa en anden Vej, saa er det Spørgsmaalet om Landbrugets Gæld, der maa tages op til Drøftelse.

De nye Bestemmelser i Lovforslaget om en Udligningsfond var jeg ogsaa glad ved at høre, at Venstre ikke afviste. Der har i disse Aar været et voksende Krav om, at Landbrugets Renter og Skatter skulde gøres konjunkturbestemte. For Skatternes Vedkommende er dette Krav allerede opfyldt, i hvert Fald for Amtsskatternes Vedkommende, og jeg tror, det vilde være meget ønskeligt, om man kunde finde en Form, hvorefter ogsaa Landbrugets Renter kom til at staa i et vist Forhold til Landbrugets Konjunkturer. Jeg er enig i, at dette er et meget stort og et meget betydningsfuldt Omraade, der nøje maa prøves, men jeg tror alligevel, man maa sige, at er der her en Vej frem, hvor man er i Stand til, gennem en Præmie til en Udligningsfond som den her foreslaaede, under Højkonjunkturen at begrænse Prisstigningen og samtidig skabe en Stødpude under Lavkonjunkturen, der kan afbøde de største Ulykker, som denne kan føre med sig, saa vil meget være vundet. For vi maa vist desværre indrette os paa i de nærmeste Aar, at Konjunkturerne vil gaa op og ned, og at Landbrugets Muligheder for i Fremtiden at leve under de samme frie Vilkaar, som det har ønsket og arbejdet under hidtil, er betinget af, at vi gennemfører Foranstaltninger, der under svingende Konjunkturer kan tage noget af den Risiko væk, som ellers vil gøre det umuligt for Landbruget at gennemleve de store Omvæltninger, der foregaar i disse Aar, paa egen Haand uden at maatte henvende sig til det offentlige.

Den Selvforsikringstanke, der her er udtrykt, vil finde Tilslutning i store Kredse inden for det danske Landbrug, og jeg tror derfor, vi maa se at faa begyndt. Jeg maa ogsaa sige, at for Venstre, der saa stærkt har krævet, at den Rentelettelse, Landmændene skulde have, ikke maatte faa Tilskudspræg, maa det da være en Tilfredsstillelse, naar Rentelettelsen har faaet den Karakter, som Tilfældet er her i Lovforslaget, en konjunkturbestemt Omregning, hvor den Lettelse, der i Øjeblikket kan faas, skal vederlægges under opadgaende Konjunkturer.

Det ærede Medlem Hr. Kyed sagde, at naar Spørgsmaalet en Gang er rejst, saa maa det undersøges og prøves. Jeg vil ønske, at Venstre maa komme til det Resultat, at der her er givet et Grundlag for en Selvforsikring over for de store økonomiske Omvæltninger, som disse Aar er saa rige